

SVATÁ HORA

ČÍSLO 5 • 2007

Rozhovor s Arthurem Bienenem III.

Návštěva Joachima kardinála Meisnera

Nová výstava ve Svatohorském poutním muzeu

Dobrá kniha - Dívat se srdcem

Kázání kardinála Joachima Meisnera

Svatosti - milníky na cestě k Bohu IV.

OBSAH

Úvodník

Hořčičné zrnko **3**

Naše pravidelné otazníky

Rozhovor s Arthurem Bienerem III. **4**

Zprávy

Zprávy ze Svaté Hory **6**

Opravy na Svaté Hoře **8**

Návštěva kardinála Meisnera **9**

Nová výstava ve Svatohorském muzeu **13**

Spiritualita

Dobrá kniha – Dívat se srdcem **14**

Kázání Joachima kardinála Meisnera **16**

Kázání při slavnosti složení
prvních slibů Davida Horáčka **19**

Svatosti – milníky na cestě k Bohu IV. **22**

Informace

Bohoslužby, exercicie, úřední hodiny **25**

Hořčičné zrnko

Při cestách autem mám dost času na přemýšlení. Nemohu číst, nemohu psát, protože musím řídit. Mohu ale poslouchat a přemýšlet. Nedávno jsem jel přes celou republiku. Celé odpoledne jsem poslouchal rádio a slyšel jsem nesčetněkrát zpravodajské pořady. Některé jen podávaly informace, jiné analyzovaly. Člověk by mohl nabýt dojem, že celý život jde zapsat do tabulek a namalovat do grafů. Co není statistickým údajem, to jakoby ani nebylo, nebo to přinejmenším nemá skoro žádnou váhu.

A co my, křesťané? Statisticky jsme na tom u nás bídně. To, co jde zapsat do tabulek, to nejsou žádné radostné údaje. Ubývá nás, kněží je málo, věřící jsou spíš starší lidé. Mohli bychom propadnout malomyslnosti.

Když jsem dojel do cíle, byl jsem na mši svaté. A v evangeliu se četlo, že Boží království je jako hořčičné zrnko. Myslím, že jsem pochopil.

Nezáleží jen na tom, kolik a co z toho, ale také – a to podstatně – záleží na tom, jaký to naše „kolik a co z toho“ má potenciál a energii. I když je Boží království jako zrnko hořčice, tak malé, že je lze snadno přehlédnout, když vyrostе, stává se stromem, kde hnízdí ptáci.

Boží království žijeme v církvi. Někdy se zdá, že naše stádečko, shromážděné kolem Krista je tak slabé a bezmocné. Ale Bůh do nás zakódoval sílu vyrůst do takových rozměrů, že se o nás svět může opřít.

Nemějme tedy ambice podle statistik, ale buďme malým zrníčkem. Bůh dá sílu, abychom byli pro svět opravdovým útočištěm. Nepohrdejme nepatrnými skutečnostmi, protože ty jsou pro Boha materiálem k tomu, aby na nás vykonal velké věci.

P. Stanislav Příbyl, CSsR

Matce ustavičné pomoci

(lze zpívat na nápěv písně „Tisickráte“)

Vroucím srdcem pozdravujem Tebe,
Matko ustavičné pomoci.
Tys Královnou stvoření i nebe,
Bůh Ti daroval vše do moci.
Ty jsi z Evy dcer ta nejpřednější,
do Tvé lásky Bůh sám sestoupil,
vtělil se, aby svět vykoupil.

Věčný Otec Syna svěřil Tobě,
bys mu Matičkou milou byla,
s ním Ti nás dal v péči v každé době,
bys nás ode zlého chránila.
Proto Tobě chceme vždy patřiti
s díky prosit Boha, velebiti,
za milosti Tvoje v bezmoci,
Matko ustavičné pomoci.

MARIE KRČILOVÁ

Fotografie na 1. straně obálky:
Joachim kardinál Meisner
o slavnosti Nanebevzetí Panny Marie,
15. 8. 2007

Fotografie v časopise:
Stanislav Příbyl,
Jan Traxler,
Miroslav Zelenka
a archiv Svaté Hory

Humor je čestnou povinností křesťana

Potřetí se setkáváme s Arthurem Bienerem z Augsburgu a s jeho manželkou Irene. Než se nám podařilo otisknout celý rozhovor, naši milí přátelé se dožili zlaté svatby. Dal jsem jim darem sochu Pražského Jezulátka a oni místo toho, aby si ji nechali doma, věnovali ji do kostela, kam chodí. Dar dali dál jako projev vděčnosti Bohu za svůj život. Doufám, že tento postoj vděčnosti můžeme vyčíst i z řádek rozhovoru, který byl sice nejdelší v dějinách novodobého časopisu, ale nic neztratil na své zajímavosti ani ve třetím pokračování.

Jak jste se dostali na Svatou Horu a co pro vás Svatá Hora znamená?

Dříve jsme jezdili do kláštera Weltenburg. Vždycky jsme si našli čas a na pár dnů jsme tam jeli na exercicie. Exerციátorem býval P. Herman Wagner, a ten často mluvil o Svaté Hoře. Jakmile weltenburští napsali do programu, že P. Herman Wagner vede exercicie, ta jejich „bouda“ byla plná. Byl to takový tažný kůň jejich duchovního programu. P. Herman nám tedy jednou řekl: „Příbram, tam musíte jet, to musíte vidět.“ Byl zamilovaný do Čech, zvláště do Šumavy. Působil kdysi v Sudetech, na Šumavě. Tak jsme se dostali ke Svaté Hoře.

Dostali jsme sice i negativní informace, ale nedali jsme na ně. Rozhodli jsme se tedy, že se vydáme na exercicie na Svatou Horu. Napsal jsem dopis, jestli můžeme přijet a jestli si můžeme někde schovat auto, protože jsme měli strach, že

nám ho někdo ukradne. Za tři dny přišla odpověď, psal P. Škrňa. Tak jsme přijeli. Byli jsme nadšeni. Jednou vedl exercicie P. Zemánek, podruhé také, třetí potom P. Břicháček a další P. Škrňa. Byli jsme tu celkem čtyřikrát. Na exerciciích jsme navázali nové kontakty i s exercitanty, kteří se k nám dodnes hlásí. Byli to zajímaví lidé se zajímavými příběhy.

Například jedni lidé z východních Čech. Seděli jsme u stolu naproti nim. Manželka si všimla, že paní je v jiném stavu. On byl vdovec, ona bezdětná vdova. Ten vdovec si ji vzal, když jí bylo sedmačtyřicet. Říkala nám: „Vždycky, když jsme přijeli na Svatou Horu, tak jsem si tak přáli mít děti, ale stále nic. Teď už mi je 47 let, a je pozdě. Manželka jí na to řekla: „Napište nám, jak to dopadlo.“ Ona nato: „A co jak má dopadnout?“ Ta paní nevěděla, že je v jiném stavu! Pak nám psali, že jsme na to přišli vlastně my. Paní po příjezdu ze Svaté Hory šla k lékaři a ten potvrdil, že je těhotná. Psala nám: „To jsme si na Svaté Hoře vymodlili. Vždycky jsme sem jezdili, ale v poslední době už jsme se nemodlili, protože mně už je sedmačtyřicet a manželovi šedesát.“ Tomu dítěti bude devět let, narodilo se na den stejně jako naše nejstarší vnučka. A ten pán nám nedávno psal, že jeho paní dostala rakovinu prsu. Byla z toho velmi nešťastná. V loňském roce jela jednoho dne ráno na roráty a už se nevrátila, zabila se. On je teď vdovcem podruhé v pětádesáti letech a s malou holčičkou. V dopise píše: „Pán Bůh ví, co činí. Panna Maria na Svaté Hoře mě drží při životě.“ Je vidět, že Svatá Hora se nesmazatelně zapisuje do životů lidí a my jsme směli být při tom.

Nebo jsme se seznámili s lidmi z Horažďovic, s nějakými známými od P. Břicháčka. Byli to staří sedřená lidé, a jak seděli v tom refektáři, viděli jsme, že se jim třesou ruce. No tak jsme je obsloužili. Je to přece normální někomu nalít polévku, odnést talíř nebo něco podat. Oni se tomu tak upřímně divili, že se o ně my, západní Němci, tak staráme. Jako bychom byli nějakí nadlidé, nebo co! Na Svaté Hoře jsme poznali mnoho milých, skromných a krásných lidí.

A jak se vám líbí Svatá Hora dnes?

Svatá Hora se od doby, kdy jsme sem začali jezdit, změnila k lepšímu, a hodně. Obdivujeme to. Viděli jsme po letech na vlastní oči to, o čem jsme četli v časopise. Olivův oltář, proměna interiéru baziliky. Dnes jsme například obdivovali topení v lavicích. Nebo lustry, které dřív sestry myly na štaflích. Udělalo se hodně práce a je vidět, že je tu mladá krev. My to vidíme s odstupem času, protože jsme tu dlouho nebyli. Bylo by dobré, aby i křtitelnice byla od Otmaru Olivy. Ale to chce čas, je třeba uvažovat, nechat zrát myšlenky, vyslechnout si hodně připomínek. Každý řekne, co by bylo dobré. Někdo možná řekne nesmysl, ale třeba i ten

nesmysl by byl k užítku. Je to všechno asi nákladné, ale já jsem si ve svém životě často říkal, že nemám tolik peněz, abych kupoval levné věci. Je to tu zkrátka elegantní.

Být s vámi znamená být stále v dobrém rozmaru. Jaký máte vztah k humoru a radosti?

Vztah k humoru je v naší rodině psán velkým písmem a myslím si, že patří mezi ty čestné povinnosti, které každému člověku ukládá život. Je to podle zásady, že my křesťané máme být veselí lidé, protože máme Krista, a tak jsme hlasatelé otevřenosti a radosti. Jakkmile ze svatých důvodů ze života zmizí radost, jsme na pokraji fundamentalismu. Humor je vždycky dobrý, zdravý, osvěžuje mysl a člověka vůbec. Čistí, řekl bych, nejen krev, ale i rozum. Humor je také projevem vděčnosti. A my jsme za svůj život opravdu vděční. Především Bohu, ale také lidem, s nimiž žijeme.

S Arthurem Bienerem a jeho manželkou Irene hovořil P. Stanislav Příbyl

Zprávy ze Svaté Hory

- ☐ V sobotu 28. července připutovala na Svatou Horu skupina Rómů.
- ☐ Ve středu 1. srpna v 17.00 hodin složil do rukou provinciála P. Stanislava Příbyla své první řeholní sliby novic David Horáček. Od nového akademického roku bude pokračovat ve studiu teologie na Aloisianu v Bratislavě.
- ☐ V neděli 5. srpna se konala tradiční pouť z bavorského Freyungu a okolí. Připutovalo několik set věřících. Hlavním celebrantem mše svaté v 10.30 hodin byl emeritní biskup z Pasova, Franz Xaver Eder.
- ☐ Ve dnech 5. – 14. srpna se P. Jiří Ondovčák a ministrant Josef Hovorka zúčastnili evropského setkání redemptoristické mládeže v irském Limericku. Členkou mezinárodního přípravného výboru byla Jana Hovorková, která do Limericku odletěla už 28. července.
- ☐ V sobotu 11. srpna slavil novokněž P. Roman Janáč mši svatou na poutním místě Klokoty, kde také uděloval novokněžské požehnání.
- ☐ V úterý 14. srpna přicestoval na Svatou Horu kolínský arcibiskup Joachim kardinál Meisner se svým sekretářem P. Oliverem Bossem.
- ☐ Ve středu 15. srpna o slavnosti Nanebevzetí Panny Marie měl mši svatou v 10.00 hodin

kardinál Joachim Meisner. Více na jiném místě tohoto časopisu.

- ☐ V sobotu 18. a v neděli 19. srpna se konala na Svaté Hoře poutní slavnost. Hlavním celebrantem byl P. Stanislav Příbyl.

- ☐ V pondělí 27. srpna jsme oslavili 334. výročí posvěcení Svaté Hory. Svatá Hora byla konsekrována arcibiskupem Matoušem Ferdinandem Sobkem z Bilenberka 27. srpna 1673.
- ☐ V sobotu 1. září 2007 v 9.00 hodin se konala, tak jako každoročně, pouť bývalých svatohorských ministrantů. Letos jsme postrádali zvláště Jaroslava Pince ze Lhotky u Dobříše, obětavého varhaníka v Obořišti a ve Svatém Poli, který náhle zemřel v červnu tohoto roku.
- ☐ V sobotu 8. září se na Svaté Hoře konala nejprve pouť Misionárek lásky, které přišly s lidmi, o něž se starají. V 17.00 hodin potom byla pouť Maltézských rytířů.
- ☐ V neděli 9. září připutovala skupina z Irska, kterou vedl redemptorista P. Michael Cusack.
- ☐ Ve dnech 9. – 14. září 2007 se P. Stanislav Příbyl účastnil Mezinárodního kongresu evropských poutních míst, který pořádala Papežská rada pro migranty a uprchlíky. Zasedání předsedal kardinál Renato Raffaele Martino.
- ☐ V sobotu 22. září probíhal na Svatohorském náměstí po celý den až do pozdních večerních hodin historický den pod názvem „Příbramská svatohorská šálmaj“. Na náměstí nebyly jen

stánky s nejrůznějším zbožím, ale také ukáží historických řemesel. Na hlavním pódiu probíhala koncertní vystoupení či divadelní představení. Část vstupného byla darována pořadateli na stavbu nových varhan. Dostali jsme více než 30.000,- Kč.

- ☐ V úterý 25. září navštívil Svatou Horu emeritní biskup Eliott G. Thomas ze Spojených států. V 11 hodin sloužil v bazilice mši svatou.
- ☐ V pátek 28. září o slavnosti svatého Václava již tradičně účinkoval Svatohorský chrámový sbor při Svatováclavské národní pouti ve Staré Boleslavi. Pouť byla letos velmi náročná, po celou dobu bohoslužby sužoval poutníky prudký vytrvalý déšť.
- ☐ V sobotu 29. září odpoledne se na Svaté Hoře konal nultý ročník Běhu hasičů do Svatohorských schodů. Dobrovolní hasiči ve 12.45 hodin slavnostně nastoupili na Svatohorském náměstí a po projevech organizátorů a starosty města MVDr. Josefa Řiháka začal závod.

horském náměstí a po projevech organizátorů a starosty města MVDr. Josefa Řiháka začal závod.

- ☐ V pondělí 1. října odjel do Vídně na studia P. Petr Beneš. Nejprve se bude učit německy, poté začne doktorské studium teologie. P. Beneš je ubytován v klášteře redemptoristů ve Vídni – Hernalsu.

Opravy na Svaté Hoře

■ V letošním roce byly nainstalovány další kamery systému CCTV, které pomáhají službě v sakristii monitorovat provoz v areálu Svaté Hory. Výstupu jedné z kamer bude použito pro přenos obrazu do kaple svatého Ignáce, kde tak vznikne oddělený prostor, který bude možné použít například pro rodiny s malými dětmi. V příštím roce budeme v instalaci kamerového systému pokračovat. Celková hodnota systému má dosáhnout necelých 3 milionů korun. Tato investice je dotována Ministerstvem kultury v rámci programu ochrany památkových objektů. My se na ní podílíme deseti procenty.

■ Stále probíhají opravy následků lednové vichřice. Oplechování hlavní věže bylo už opraveno, stejně tak střechy na proboštství a klášteře. Před realizací je oprava korouhve a makovice na hlavní věži. Tuto opravu zkomplikovala nemoc uměleckého kováře.

■ V říjnu letošního roku jsme požádali Středočeský kraj o závazné stanovisko k záměru vyměnit dožilé keře živého plotu na Svatohorském náměstí za nové. Dostali jsme na to povolení. Výměna z důvodů počasí bude realizována patrně až na jaře roku 2008.

■ V letošním roce jsme pokračovali v restaurování kaple svaté Máří Magdalény. Tuto akci podpořil svým grantem Středočeský kraj. Proinvestovali jsme letos 345.000,- Kč. Kaple je velmi vzácná svou ojedinělou krápníkovou výzdobou, která byla vlivem vlhkosti vážně poškozena. Nyní jsou krápníky zrestaurovány. Posledním problémem zůstává vlhkost. Bude potřeba udělat nová okna, která by byla elektricky ovládaná a podle úrovně vlhkosti v kapli by zajišťovala optimální provětrání.

■ V září byl na ambitech nainstalován zavl-

žovací systém. Jedná se o dva systémy, každý v hodnotě necelých 50.000,- Kč. Systém bude automaticky zajišťovat optimální závlahu trávníků v ambitech. Pevně doufáme, že žluté trávníky spálené sluncem jsou už minulostí.

■ V listopadu a prosinci se budeme věnovat nejruznějším opravám, které budeme hradit z příspěvku Ministerstva financí a Ministerstva kultury ve výši 5.104.000,- Kč. Pro účely získání tohoto příspěvku byl na konci srpna vypracován restaurátorský záměr. Budou se opravovat šindelové střechy, areál Svaté Hory bude zaměřen digitálně do nejmenších detailů, opraví se vrata Březnické brány a kaple sv. Máří Magdalény a bude zrestaurována jedna reprezentační místnost na proboštství.

■ Uvažujeme rovněž o generální rekonstrukci fasád a kamenných prvků v celém areálu Svaté Hory. Zde se však neobejdeme bez zásadní pomoci státu, protože náklady odhadujeme na desítky milionů korun.

■ Další vizí je rekonstrukce a případná přístavba Exercičního domu. Ani zde se neobejdeme bez dotací. Rovněž tato akce by se pohybovala v řádech desítek milionů korun. Pracujeme na tom, abychom získali dotaci Evropské unie a další granty, které by zabezpečily důstojné ubytování, stravování a konání nejruznějších akcí v Exercičním domě. Pro realizaci tohoto projektu již existuje předběžný investiční záměr.

Prosím Vás o pomoc Vašemu poutnímu místu. Konto na opravy je 35-520395309/0800, konto na běžné potřeby a provoz Svaté Hory je 520395309/0800 u České spořitelny Příbram.

Za dobrodince se denně modlíme a v pátek v 7.00 hodin je za ně sloužena mše svatá.

P. Stanislav Příbyl, CSsR

Návštěva Joachima kardinála Meisnera

Kolínský arcibiskup Joachim kardinál Meisner doprovázen svým sekretářem P. Oliverem Bossem přiletěl do Prahy v pondělí 13. srpna 2007. Zde pobýval v klášteře minoritů na Starém Městě. Prvním oficiálním bodem jeho programu byla mše svatá u příležitosti Fatimského dne v 18 hodin v minoritském kostele svatého Jakuba. Při této mši svaté přednesl pan kardinál německy homilii, kterou česky četl P. Stanislav Příbyl. Na závěr mše svaté procházelo svatojakubskou bazilikou procesí s monstrancí. Následovala krátká adorace zpět u hlavního oltáře. Poté byla na nosítka vyzdvížena socha Panny Marie Fatimské, která ozdobena květy během mše svaté stála před ambonem. Za zpěvu písně „Tisíckráté pozdravujeme Tebe“ ji věřící doprovázeli do přílehlé kaple svaté Anny v ambitech. Zde následovaly modlitby a zpěv fatimské hymny. Na závěr pan kardinál mluvil o tom, že píseň „Tisíckráté pozdravujeme Tebe“ je jeho neoblíbenější mariánskou písní a že by byl rád, kdyby mu byla zazpívána na jeho pohřbu. Řekl, že své srdce ztratil v Praze, protože tady v Čechách jsou „Kirche und Küche“ (církve a kuchyně) v rovnováze.

V úterý 14. srpna 2007 sloužil pan kardinál ranní mši svatou v kapli svaté Anny v areálu minoritského klášteře. Dopoledne se spolu s kaplanem Oliverem Bossem vydali do centra Prahy. Odpoledne je vyzvedl P. Stanislav Příbyl, aby společně jeli do Poličan k sestrám trapistkám. České a italské trapistky s otcem redemptoristou zde prozatímně žijí v nově postaveném domu pro hosty, do kterého je začleněna i kaple. Se stavbou klášteře se začne v těchto měsících. Po prohlídce domu se pan kardinál s doprovodem a sestrami usadil ve společenské místnosti s výhledem do kraje ke krátkému rozhovoru. Vyprávěl o svém přátelství s papežem Benediktem XVI., zejména pak o době, kdy konkláve volilo nového

papeže. Sestry mluvily o práci, kterou se zde zabývají: výroba růženců, tisk obrázků, výroba a malba ikon. Panu kardinálovi předaly pak několik dáreků i pro papeže Benedikta.

Ve večerních hodinách přijel pan kardinál na Svatou Horu. Zde byl ve spolupráci Radka Rejška a Aleše Dvořáka nahráván rozhovor pana kardinála s P. Příbylem o Třech králich, jejich sepětí s kolínským dómem i jejich významu pro dnešní svět. Tato slova pana kardinála Meisnera budou součástí CD, které připravuje Arcidiecézní charita Praha jako dárek pro ty, kteří poskytnou větší obnos peněz při každoroční Tříkrálové sbírce.

Na společnou mši svatou o slavnosti Nanebevzetí Panny Marie 15. srpna 2007 v 10 hodin přijal pozvání emeritní arcibiskup královéhradecký Karel Otčenášek, apoštolský nuncius v České republice arcibiskup Diego Causero, rada apoštolské nunciatury v Praze Mons. Marek Solczyński a několik desítek kněží. Mezi nimi i Mons. Václav Dvořák, který s kardinálem Meisnerem spolupracoval na tajných svěceních jáhnů a kněží z tehdejšího Československa, a Mons. Pavel Kučera, který pečoval o ty, kteří před komunistickým útlakem prchali do německého exilu.

V ambitech a venkovních prostorách poutního areálu se ke slavnostní mši svaté shromáždilo několik stovek věřících. V 10 hodin vyšel průvod v čele s křížem z kláštera ke Korunovačnickému oltáři. Znamením kříže zahájil pan kardinál latinsko-českou mši svatou. Stejně tak jako všichni přítomní vzácní hosté a poutníci byl pan kardinál přivítán svatohorským farářem P. Stanislavem Příbylem. Kázání přednesl pan kardinál v němčině, jeho českého překladu se ujal P. Příbyl. Následoval obvyklý průběh mše svaté. Hudbu při liturgii zajišťoval komorní orchestr, sólisté a Svatohorský chrámo-

vý sbor. Prostor byl rovněž ponechán zpěvu lidu. Před požehnáním P. Příbyl děkoval panu kardinálovi. Jako výraz díků mu předal kytici žlutobílých květů. Pan kardinál se jal ji předat apoštolskému nunciovi s komentářem, že kytice v papežských barvách přece náleží zástupci Svatého otce. Tím ovšem jakoby „kazil scénář“ P. Příbylovi, který toto úsměvné gesto takto označil, protože další kytice červených růží byla určena právě pro Mons. Diega Causero. Červené růže dostali také arcibiskup Otčenášek, Mons. Dvořák a Mons. Kučera. Poslední kytici pak P. Příbyl položil na oltář se slovy, že tato kytice je symbolicky určena všem přítomným poutníkům. O slavnosti Nanebevzetí Panny Marie se na mnohých místech světlí květiny a byliny. Na Svaté Hoře se ujala tradice svěcení růží o poutní slavnosti. Pan kardinál je letos posvětil v den slavnosti. Po Svatohorském zdrávasu následovalo požehnání s milostnou soškou Panny Marie Svatohorské. Zatímco se kněží v průvodu odebrali do kláštera, mohli si věřící při uctívání milostné sošky s obrázkem z pouti odnést také růži symbolizující krásu Panny Marie.

Pan kardinál Meisner v klášterní rezidenci ze srdce poděkoval všem kněžím se slovy, že má-li církev v Čechách takové kněze, pak se nemusí ničeho obávat. Vyjádřil rovněž radost z krásné liturgie a dodal, že doufá, že teď po slavnostní mši svaté bude něco dobrého k obědu, to aby totiž „Kirche und Küche“ byly v rovnováze. Nezapomněl dodat, že je v Čechách dva dny, ale už třikrát měl svíčkovou.

V refektáři kláštera se shromažďovali kněží a hosté k slavnostní tabuli. Apoštolský nuncius Mons. Diego Causero se ujal úvodního slova a modlitby. S přáním „buon appetito“ se na stůl nosila tradiční polévka s játrovými knedlíčky a „kupodivu“ svíčková.

Od 13.30 hodin podepisoval pan kardinál v ambitech před Svatohorským poutním muzeem knihy, jejichž je autorem. Zejména pak knihu „Dívat se srdcem“, kterou k příležitosti návštěvy pana kardinála na Svaté Hoře znovu vydalo Karmelitánské nakladatelství. Trpělivě se podepisujícímu panu kardinálovi přihlížel kaplan Oliver Boss, který zájemcům o autogram rozdával obrázky s panem kardinálem a kolínským dómem.

Po autogramiádě pan kardinál vstoupil do prodejny knih a upomínkových předmětů. Když se rozhlížel po knihách vydaných především Karmelitánským nakladatelstvím, obrátil se k P. Janu Fatkovi se zakázkou: vydání českého překladu jeho knihy „Er war mein Freund“. Poté si prohlédl rovněž Svatohorské poutní muzeum, v němž byla nainstalována nová výstava. Vy-

stavené vzácné exponáty ze svatohorských sbírek jsou doprovázeny citáty z knih právě kardinála Meisnera. Pan kardinál obdivoval zejména ojedinělé skvostné barokní ornáty.

Ve čtvrtek 16. srpna předsedal pan kardinál ranní mši svatě ve svatohorské bazilice v 7 hodin. Té byli kromě farníků přítomni i exercitanti. Exerციátor P. Jaroslav Brož, P. Stanislav Příbyl a P. Oliver Boss koncelebrovali. Mše svatá byla sloužena v neobvyklé atmosféře – bez elektřiny, při svíčkách. Formulář mše svatě byl vybrán ze Zvěstování Panně Marii. V promluvě pan

kardinál vyzdvihl tři okamžiky života Panny Marie, kdy byla ve svém nazaretském domku, když k ní přišel anděl Gabriel, byla přítomna na svatbě v Káni Galilejské i uprostřed shromážděných apoštolů při Seslání Ducha svatého. Tak máme být i my přítomni vždy tam, kde máme být: v Nazaretě, abychom naslouchali Bohu, v Káni Galilejské, abychom pomáhali bližním, a v Jeruzalémě, uprostřed církve. Po přímluvách jakoby opravdu přiletěl anděl: potměnou baziliku začalo na několik okamžiků naplňovat světlo elektrického osvětlení. Ovšem pak už probíhala mše svatá jako za starodávna, při světle svící.

Poté pan kardinál s P. Příbylem a v doprovodu svého sekretáře odjel do západních Čech: do Plzně a do kláštera trapistů v Novém Dvoře. Ve večerních hodinách pak z ruzyňského letiště odletěl do svého kolínského působíště.

Jana Hovorková

Nová výstava ve Svatohorském poutním muzeu

Ve Svatohorském poutním muzeu nainstalována nová výstava. Jednotlivé vystavené exponáty ze svatohorských sbírek propojují, jako červená nit, myšlenky z knih od pana kardinála Joachima Meisnera, arcibiskupa z Kolína nad Rýnem.

Návštěvníci si mohou v muzeu prohlédnout vzácné dřevěné plastiky, monstrance, kalichy, kříže, šatičky na milostnou sošku Panny Marie Svatohorské, barokní ornáty. Dále jsou zde vystaveny předměty dokreslující přátelství Joachima kardinála Meisnera a papeže Jana Pavla II. Zajímavými exponáty jsou rovněž mitra s motivem beránka a malá kopie sošky Panny Marie Svatohorské. Tuto mitru nosil kardinál Meisner při tajných svěceních českých kněží v Berlíně v letech 1980 - 1989 a soška Panny Marie Svatohorské, která připomínala kandidátům kněžství jejich vlast, stála při těchto svěceních vždy na oltáři kaple biskupského domu.

Knihy kardinála Meisnera, z nichž byly vybrány myšlenky pro výstavu, lze zakoupit přímo v obchodě, který se nachází v prostorách Svatohorského poutního muzea, nebo ve svatohorském e-shopu. Karmelitánské nakladatelství vydalo v českém překladu tato díla od kardinála Meisnera: dvě série promluv pro Svätý týden - „Ze smrti do života“ (2003) a „On jde před vámi“ (2004), dále knihu „Úvahy o Panně Marii“ (2006) a nově, k příležitosti návštěvy

kardinála Meisnera na Svaté Hoře, byla znovu vydána kniha rozhovorů „Dívat se srdcem“ (2007).

Autorem výstavy je P. Stanislav Příbyl, CSsR. Na její realizaci se podíleli svatohorští sakristiáni a tým Svatohorského poutního muzea.

Pan kardinál Joachim Meisner tuto výstavu zhlédl při návštěvě Svaté Hory o slavnosti Nanebevzetí Panny Marie, 15. srpna 2007.

Výstavu si můžete prohlédnout ve Svatohorském poutním muzeu denně v otevírací době, vstupné: 10 Kč. Expozici můžete také zhlédnout v rámci prohlídky Svaté Hory s průvodcem.

Redakce

Dobrá kniha:

Joachim kardinál Meisner: Dívat se srdcem

Karmelitánské nakladatelství, Kostelní Vydří, 2007 (2. vydání)

Kardinál Joachim Meisner se dívá srdcem na mnohé otázky, radosti i strasti dnešního života církve, společnosti i jednotlivce. Kardinálovův pohled srdcem odráží jeho slovan-skou duši, jak to o něm říkají mnozí biskupové ze střední Evropy, která vidí „v pozemském to nebeské a v lidském to božské (...)“ (s. 62). Kouskem nebe na zemi je pro slovanské národy jejich domovina, která je vlastně také kouskem světa, v němž člověk může jít po Boží stopě. A tato Boží stopa je naplněna láskou Boha, který „si váží sám sebe v nás, protože nás učinil ke svému obrazu“ (s. 99). Kardinál Meisner v této souvislosti říká, že „je v zásadě těžší přijít do pekla než přijít do nebe, protože pro to musím chtít být nemilován“ (s. 99). Boží láska je úzce spjata se štědrostí. Tu „dokládá příběh chudé vdovy v Jeruzalémě u chrámové pokladnice (...), která věnovala obnos nejmenší, darovala ve skutečnosti nejvíce, neboť nedala pouze dva haléře, ale všechno, co měla – peníze na celé své živobytí. A takový je i Bůh: nedal něco ze svého božského nadbytku, ale své Jediné a Všechno – svého milovaného Syna. Proto je podstatou bytí tohoto Boha velká štědrost“ (s. 51).

Trojediný Bůh – Otec, Syn a Duch svatý – stojí v popředí nosných pravd víry, ke kterým se kardinál Meisner často vrací. Obrazem lásky a společenství trojediného Boha je rodina, která „zůstává přes všechny pozemské nedokonalosti a zklamání jedním z nejvzácnějších dědictví z ráje, (...) je bez konkurence“ (s. 164, 167). Na význam rodiny se kardinál Meisner nemůže nedívat srdcem. Zejména zdůrazňuje význam výchovy v rodinách, když říká: „(...) Když někdy vidím děti, které skoro ještě voní Boží stvořitelkou rukou, a pak si uvědomím, jak jsou otevřené pro vše pozitivní a dobré, musím stále znovu myslet na to, že už na ně brzy začnou působit všechny ty nám známé negativní síly a to pozitivní se budou snažit zadusit. (...) Proto se musí rodiče (a pak i) vychovatelé a učitelé postarat o to, aby byla ‘tabula rasa’ dítěte popsána pozitivním poselstvím, ne negativním, protože proti některým z nich jednoduše neexistuje mýdlo“ (s. 105-106).

Joachim kardinál Meisner se neopomíná dívat srdcem i na mladé lidi, kterým ve veřejném životě chybí opravdové vzory. Říká: „Zdá se, že už nemáme žádné vzory, které člověku pomáhají a pozvedají ho nad něho samého. Popové hvězdy, které zpívají o nenávisti a berou drogy, filmové hvězdy s tolíkerou nevěrou, řečníci s rouhačskými vtipy (...) přece nemohou být pro mládež žádnými idoly. Samozřejmě máme i osobnosti, které by si mladí mohli za vzor brát. Představovat je a přibližovat mladým lidem však není pro média bohužel zas až tak atraktivní“ (s. 100). Úkolem nejen kněží je mít znovu odvahu říkat mladým lidem: „Tvým ideálem musí být stát se svatým – všechno ostatní je pro tebe příliš malé a příliš levné!“ (s. 116) To platí nejen pro mladé, ale pro

všechny křesťany, protože všichni jsou povoláni k dokonalosti a to „každý křesťan (...) a rád to zopakují: každý! (...) a pro každého člověka existuje zcela konkrétní, osobní cesta, na které má dospět k dokonalosti“ (s. 117).

Kardinálovu pohledu srdcem nemůže ujít ani ohroženost víry, zejména v mnohých evropských zemích. Kardinál Meisner říká, že je to „myšlení blahobytu“, které je reálným zlem dnes ohrožujícím víru. Různé prognózy ukazující na neodvratnou krizi víry v Evropě nejsou ničím novým. Ve všech dobách „existují hrobníci, kteří stojí připraveni s krumpáčem a lopatou a čekají jen na to, až budou vyzváněti k pohřbu církve. To je jedno z nejhrošších pracovních míst, které si lze vymyslet, protože po celý svůj život žádnou práci nedostanou“ (s. 41), vyjadřuje výstižně svou naději kolínský arcibiskup. Pravdou ovšem zůstává, že „se člověk vytrhl z ruky Boží. (...) Už samo slovo ‘emancipace’ přece znamená: ‘uvolnit se’. Pochází ze slova ‘manus’, ‘ex manu’ – vytrhnout se někomu z ruky“ (...). V okamžiku, kdy Bůh mizí z našeho života, staví se člověk sám na místo Boží. Pak se snaží vytvořit pozemský ráj. Už jsme zažili tolik (takových) pokusů“ (s. 46, 54) a konzumní společnost se zdá být dalším z nich. Jednou z odpovědí na vykořenění, které s sebou konzumerismus přináší, může být krásná liturgie, při níž se podle jednoho ruského poutníka každý může „tiše posadit, zavřít oči, sepnout ruce, sklonit hlavu a odvést svůj rozum z hlavy do srdce“ (s. 154).

Jako kolínský arcibiskup, pastýř, se dívá srdcem nejen na své ovečky – laiky ale také na své ovečky – kněze. Na skutečnost, že i v jeho diecézi je stále méně mužů svěceno na kněze, reaguje slovy: „Pro mě patří k jistotám víry, že Bůh v místní církvi probouzí povolání, která ta konkrétní obec potřebuje, aby naplnila svůj úkol.“ A vysvětluje: „Jsem ale zároveň hluboce přesvědčen o tom, že větší část těchto povolání umírá. Když v zahradě rozkvétají na jaře první květy a pak přijde znova mráz, květiny v tomto nepřátelském klimatu zmrznou. A tak je to i v církvi. Klima v mnoha společenstvích nebo v církevní veřejnosti se často chová k povoláním nepřátelsky“ (s. 114).

A jak se dívá kardinál Meisner na sebe, jako na toho, který jde v čele svěceného stáde v diecézi? „Víte přece, že jsem se narodil o Vánocích, a možná to je důvod, proč tak velmi miluji jesličky. V jesličkách je samozřejmě v centru náš Pán, ale hned vedle Marie a Josefa stojí vůl a osel, kteří jsou pro mě velice důležití. Osel je tažné zvíře, které nosí břemena – a jejich nošení je uloženo i biskupovi. (...) Vedle osla je tu ještě vůl. To je velké tažné zvíře. Knězi, na něž je vloženo jeho biskupského úřadu, je při biskupském svěcení přece také položena na šíji otevřená kniha evangelia, stejně jako se pokládá jeho na šíji volovi. Proto vidím v tomto tažném zvířeti tak trochu záblesk svého údělu, nebo chcete-li, své zvláštní povolání“ (s. 32-33).

Knihou rozhovorů se vine pohled srdcem, ale aby se srdcem bylo možné dívat, musí srdce pracovat, být činné: „(...) Modlitba je vždycky činností srdce. U křesťana nejde nic, vlastně vůbec nic bez nasazení srdce. A v modlitbě musím, pokud chci být upřímný, nechat Boha nahlédnout do svého nitra, do své duše. To není vždycky příjemné. (...) V modlitbě se otvírám Bohu. Čím více se otvírám, tím více do mě padá Boží světlo. Pak teprve opravdu poznávám, kdo jsem (...)“ (s. 136, 137).

Knih „Dívat se srdcem“ vyšla v Karmelitánském nakladatelství ve druhém vydání u příležitosti návštěvy kardinála Meisnera na Svaté Hoře letos v srpnu. Knihu si můžete objednat buď přímo v nakladatelství www.ikarmel.cz nebo v elektronickém obchodě na Svaté Hoře <http://shop.svata-hora.cz>. K dostání je samozřejmě také ve Svatohořském poutním muzeu.

Jana Hovorková

Kázání

Joachima kardinála Meisnera

1. Boží cesta na svět vede přes Marii: věčné Otcovo Slovo, Ježíš Kristus, přijal tělo z Marie Panny a stal se člověkem. Proto člověk na cestě k Bohu nemůže minout Marii.

Ano, cesta člověka k Bohu vede také přes Marii: „Který tě, Panno, do nebe vzal,“ vyznáváme o dnešní slavnosti. Maria je jednou z nás. Je naší sestrou. Je člověkem, ne Bohem. Je členem lidské rodiny. To, co se stalo Marii jako první, se tedy týká také nás všech. „*Je-li některý úd vyznamenán, všechny ostatní údy se s ním radují*“ (1 Kor 12,26), říká apoštol Pavel.

Přes velké pohrdání lidmi v uplynulých desetiletích nám Maria zachovala naši důstojnost. O tom svědčí právě velká mariánská poutní místa ve střední a východní Evropě. Anděl řekl Marii: „*Bud' zdráva, milostiplná! Pán s tebou!*“ (Lk 1,28). V podobném smyslu k nám Bůh promlouvá skrze proroka: „*Zavolal jsem tě jménem, patříš mi*“ (Iz 43,1). Tehdy jsme věděli, že to není společenské uznání nebo straně prospěšné chování, co přináší člověku úctu a respekt, ale to, že je člověk Bohem chtěn, milován a přijímán. Maria byla pro nás plnou milosti, neboť ji Bůh pro nás uchránil od všech hříchů, takže se Ježíš Kristus, Syn živého Boha, mohl v ní skrze Ducha svatého stát člověkem a nám všem bratrem. V tom tedy spočívá a tak je zdůvodněna naše úcta. Je to tím, že jsme Kristovými bratry a sestrami a tím jsme skutečně Božími příbuznými. Maria se pro nás stala plnou milosti, abychom my mohli být dětmi milosti. Skrze Marii se Bůh stal člověkem, což ale také znamená, že Maria přinesla blíže svého Syna všem lidem a národům. O Ježíšovi se říká: „*Do vlastního přišel*“ (Jan 1,11). Proto je Maria s Ježíšem v Čechách doma. Ona se stala na Svaté Hoře pro Čechy Češkou, stejně tak, jako v Czestochowe pro Poláky Polkou nebo v Altöttingu pro Němce Němkou. Maria je jednou z vás. Proto zde na Svaté Hoře, na vašem velkém poutním místě, kde se po staletí kolem Marie shromažďuje Boží lid z Čech, stojí její dům.

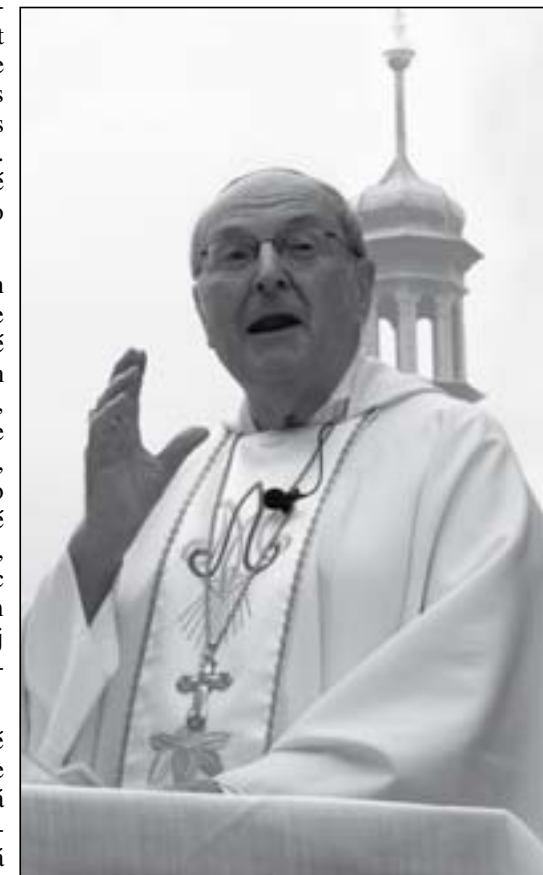
Z kříže říká Ježíš Janovi: „*Hle, tvá matka!*“ a dále se tam říká: „*A od té chvíle si ji ten učedník vzal k sobě*“ (Jan 19,27). Čeští katolíci zde na Svaté Hoře přijímají Marii do domu svého národa. Matka Boží není Čechům cizí a vy nejste cizí Matce Boží. Ona vždycky při vás stála v dobách útlaku vašeho národa.

Ona vždycky stála při vás. V uplynulém 20. století bránila vaši čest jako Božích dětí, kdy s vámi bylo podle plánu počítáno pouze jako s pracovními silami a funkcionáři. Maria nám ukazuje, že se nejen nazýváme Božími dětmi, ale že jimi skutečně jsme. Na svatbě v Káně objevuje jako první nedostatek správce svatby a upozorňuje svého syna na tento nedostatek tím, že říká: „*Už nemají víno*“ (Jan 2,3). Jako tehdy v Káně, tak i v minulosti, stejně tak jako dnes je vašemu národu velkou pomocnicí v nouzi. A bude jí také v budoucích časech, protože se zřetelem na utrpení vašeho národa říká Pánu: „*Už nemají víno*“ a dnes možná i: už nemají víru, lásku, naději, solidaritu. A jako tehdy v Káně, tak i dnes a v časech budoucích pohne Maria srdce svého Syna ve váš prospěch: on dokáže i dnes proměnit vodu ve víno, prohru ve výhru, zoufalství v naději, minus v plus.

2. Také cesta člověka k Bohu vede přes Marii: ona šla po své smrti přímo k Otcovi. Kdo se - jako Maria - zcela odevzdal Bohu, toho se také Bůh zcela ujme. Dnes, o slavnosti Nanebevzetí Panny Marie, slavíme naši vlastní budoucnost. Bůh si s námi nehraje, aby nás potom nechal padnout. V hodině naší smrti padáme do Božích rukou, tak jako Kristus. On to zakusil jako první a Maria jako druhá. A Boží náruč je vždy dobrou náručí. Bůh - jak zpívá Maria v Magnificat - činí člověka velkým. Bůh člověka neponižuje ani neuráží. Ne, to dělá jen člověk. Bůh nás miluje a povyšuje nás jako Marii. Protože si nás Maria vyvolila a patří k nám, patříme my k ní. „Který tě, Panno, do nebe vzal.“ - To platí také pro mě i pro tebe: Který nás jednou vezme do nebe.

Jen ten, kdo zná Boha, zná také člověka. - A jen ten, kdo ví o Marii, ten také ví o osobní lásce Boha ke každému člověku a ten potom také zná jedinečnou hodnotu každého člověka. Jen ten, kdo zná nebe, ten zná také svět. - Ten ví, že Bůh se dotkl světa v Mariině lůně. Nyní je pluh každého sedláka, prut každého rybáře, kladivo každého dělníka či počítač každého úředníka naplněn Božským leskem Slova, které se stalo člověkem. Tak získalo naše bytí novou, Božskou kvalitu. Kde ale člověk takříkajíc neprodyšně směrem vzhůru uzavřel nebe, tam zapadá slunce na zemi, tam ztrácí člověk svůj lesk a společnost svou kvalitu života. To ví každý, kdo zde zažil komunismus.

3. Největším Mariiným přáním - jako každé dobré matky - je, aby její děti jednou dále nesly dál to, co nesla ona sama. Maria nezná žádnou větší radost než tu, že se v našem životě tak trochu pozná, stejně jako pozemská

maminka nemá žádnou větší radost než tu, že v životě svých dětí v mnohém pozná sama sebe. Maria nás chce naučit tomu, abychom byli jako služebníci v Káně, kterým říká: „*Udělejte všechno, co vám řekne*“ (Jan 2,5) - tedy abychom byli vykonavateli Slova. Maria nás chce naučit tomu, abychom jako ona na Golgotě stáli pod křížem, a když to musí být, abychom zůstali s Pánem v jeho smrtelné opuštěnosti, jak nám on sám říká: „*Zůstaňte v mé lásce!*“ (Jan 15,9) - Maria chce, aby s námi Pán mohl počítat a aby se na nás mohl spolehnout. - Maria chce, abychom stáli při Kristu, i když je tma, tak jako na Velký pátek na Golgotě. Stejně jako se prvotní jeruzalémská obec shromáždila ve večeradle s Marií, Matkou Ježíšovou, i my máme mít Marii uprostřed našich shromáždění. Toto je rovněž charakteristika Kristovy církve, totiž že církev je katolická jen tehdy, je-li shromážděna spolu s Marií, Matkou Ježíšovou. A Maria nám vždycky přináší Krista.

Zde na Svaté Hoře se ukazuje, že jste zcela a úplně katolickou církví, protože jste shromáždění na posvátném místě spolu s Marií, Matkou Ježíšovou. To, co říká Alžběta Marii: „*Blahoslavená, která jsi uvěřila!*“ (Lk 1,45), mohu říci dnes i já vám: „*Blahoslavená jsi, svatá církví v Čechách, která jsi uvěřila Boží lásce i v nejtemnějších hodinách, když nad vaším národem vládlo zatmění, kdy se zdálo, že Bůh je v nedohlednu!*“ Máme-li být nyní jednou velkou Evropou, musíme si být vědomi toho, že štěstí Evropanů nespočívá v euru, v konzumu a v takzvané morální svobodě. Nikde v Písmu nestojí: „*Blahoslavená jsi, Evropo, neboť vykazujete vysoké hodnoty výroby nebo vysoké příjmy společnosti.*“ V dobách blahobytu zároveň totiž Evropa zaznamenala největší počet potratů, rozvodů, rodinných tragédií a úpadek víry. Když vás jako Boží lid v Čechách povede do společného evropského domu Maria, pak budete všem Evropanům pozhánáním! Kdo trochu zná boj o vypracovanou evropskou ústavu, ten ví, že musíme v Evropě mluvit o krizi Boha, protože odpovědní činitelé nechtějí, aby v této ústavě byl na něj odkaz. Za krizí Boha potom však nevyhnutelně následuje krize člověka. Vy zde to víte lépe než Západoevropané.

Z tohoto důvodu tedy příkázání pro tento okamžik zní, abychom - jako Maria - poslouchali Boha, abychom ho - jako Maria - v pravém slova smyslu přinášeli světu a nechali ho promlouvat. Musíme se otevřít setkání s živým Bohem. Marii lidé jsou Božími důvěrníky. Pro ně je příznání se k trojjedinému Bohu a důvěrná náklonnost k němu prostě samozřejmostí. A proto také znají kompetentní odpověď na otázku smyslu života, právě tváří v tvář lidské omezenosti, tedy tváří v tvář smrti. Dnes slavíme vlastně smrt člověka, která je ale dovršena v opravdovém společenství trojjediného Boha: „*Který tě, Panno, do nebe vzal*“ nebo „*který tě, Panno, v nebi korunoval*“. Bůh je tedy ten, který se sklání k lidem a který bere lidi nahoru k sobě: v minulosti jedinečně a bezkonkurenčně Krista, potom z milosti Marii, nyní nás a konečně v budoucnu naše děti a děti našich dětí.

Maria je naší matkou. My jsme její děti, a její radost je teprve tehdy naplněna, když jsme tam, kde je ona. Proto neexistuje žádná jiná intenzivnější mariánská úcta než ta, že se budeme snažit žít tak, abychom také mohli přijít k Marii do nebe, abychom potom jako ona byli navěky u Boha. Amen.

+ Joachim kardinál Meisner, arcibiskup kolínský

Kázání při slavnosti složení prvních slibů Davida Horáčka

Svatá Hora, 1. srpna 2007

Milí přátelé,

dnes jsme přítomni radostné události, kdy se rozrůstá naše řeholní rodina o nového člena. Davida známe, protože tu není poprvé, ale přesto dnes pro něj i pro nás začíná nová etapa života.

David se dnes stane řeholníkem tím, že složí sliby Bohu v církvi, a tak se zaváže žít podle evangelních rad a charismatu naší kongregace.

Dnes také slavíme slavnost našeho zakladatele, sv. Alfonse Marie z Liguori. V jeho životě můžeme podle měřítek lidské úspěšnosti nalézt mnohá ale. Ano, sice velký misionář, biskup, učitel církve, ale také neúspěšný advokát, který ztratil svým rozhodnutím opustit kariéru právníka rodinu i přátele, kněz žijící v trvalých sporech se svými kolegy, nadřízenými, biskup nějaké bezvýznamné diecéze a nakonec nemocný stařec, který se svým podpisem, který od něj podvodně vyloudili jeho spolubratři, octl mimo kongregaci, kterou založil.

Jaké je charisma redemptoristů? To se ptáme stále častěji. Nezdá se nám, že bychom měli jednoduché poslání. Kolikrát ani nevíme, kudy se dát. Ani Alfonsův život nás nevede příliš jednoznačně, vždyť žil tak dávno a tak jinde... Co s tím? Jaká je naše identita?

Nemyslím si, že bych dokázal na tuto otázku odpovědět. Ale přesto se o to musím pokusit, protože je to základní otázka našeho bytí a nebytí.

Svatý Alfons byl nesmírně mnohostrannou osobností. Byl nadán v mnoha oborech, a do čeho se pustil, to ovládal naprosto mistrovsky. Ale to je právě ten kámen úrazu. Co si vybrat z jeho života a v čem ho následovat? To je znepokojující otázka.

Musíme v Alfonsově životě hledat nějakou zlatou niť, která spojuje skutky jeho života. Domnívám se, že je to láska. Láska ke stvoření, která v jeho podání měla typickou neapolskou podobu. Láska vášnivá, láska, která se nebojí naprosto změnit životní směr, láska, která hledá stále nové možnosti a podoby projevu.

Jeden z Alfonsových životopisců, Josef Heinzmann, nazval Alfonse „nepokojem lásky“. Nepokoj, to je svatý neklid, nepokoj se také nazývá jedna část mechanických hodin, která uvádí do chodu celou soustavu součástek, abychom se nakonec dověděli, jaký je přesný čas. Zde si myslím, že je klíč k jeho osobnosti...

Svatý Augustin říká, že naše srdce je nepokojné, dokud nespočine v Bohu. Alfons vědomě vychází ze svého pokoje srdce, aby se stal nepokojným pro spásu svých bližních. Poklad a centrum alfonsiánské spirituality je tedy v dy-

namice. V dynamice ustavičného opouštění vlastního pohodlí, a to i duchovního, abychom přinesli spásu těm, ke kterým jsme posláni.

Tato dynamičnost může mít a má také svá úskalí. Pokud je povrchní a nezakotvena právě v tom augustinovském spočinutí v Bohu, je jen prázdným těkáním, nestálostí a nervozitou. Proto redemptorista, víc než kdo jiný, potřebuje pevné zakotvení v Bohu. Asi jako horolezec – záchranář, který se pouští na nebezpečný výstup proto, aby zachránil někoho, kdo spadl ze skály a je v ohrožení života. Oba – zachraňující i záchranář – se setkávají na jednom místě, na místě neštěstí, ale každý z nich se tam dostal jinou cestou. Tato cesta na první pohled může vypadat jako hazard, ale pokud je podniknutá ruku v ruce s Bohem, je naopak projevem zakotvení v Bohu.

Díváme-li se na nějakou záchrannou akci, může se nám až tajit dech, když vidíme, jak krkolomně kousky dělá záchranář. Podíváme-li se však více zblízka, vidíme, že každý jeho krok je promyšlený a dobře zabezpečený.

Takový hazardní krok dnes činí David. Možná se nám až tají dech, když slyšíme, jaká slova vyslovuje, čeho všeho se zříká a k čemu se zavazuje. Ale musíme vědět, že tato slova jsou vyřčena po zralé, opravdu zralé úvaze, že jsou mnohokrát vyzkoušena a jejich pravdivost potvrzena církví v osobě novicmistra. Jeho slova a jeho rozhodnutí tedy nejsou nezdravým exhibicionismem a frajeřením, ale prorockým znamením.

A to je přesně smysl řeholního života. Řeholník se nestává nějakým jiným člověkem, sliby nejsou svátost. Řeholník chce jen žít život jinak. Tak, jak si přeje Kristus, který ho povolal. Sliby se řeholník zavazuje k životu podle evangelních rad. Je to život, ke kterému nás Bůh nezavazuje, ale k němuž nás zve. Povolání je pozvání k následování.

Dnes, více než kdy jindy, je život podle evangelních rad náročný.

Řeholník se totiž zříká toho, co dnes hýbe světem.

Ve slibu čistoty se zříká sexuálního života proto, aby byl svobodný pro Boží království. Sex je dnes výhodným obchodním artiklem, je jedním z nejčastějších témat, která zaměstnávají naši mysl. Aby ne! Je to přece Boží dar, který nám má pomoci zachovat si život.

Ve slibu chudoby se řeholník zavazuje nesměřovat svůj život k získávání majetku. Také majetek zotročuje. Lidé jsou schopni pro peníze a bohatství udělat všechno, dokonce se i vraždí. Chudý člověk ale má bohatství, které si nelze koupit. Když nemá prakticky nic, co by mu řeklo „pane“, váží si toho, co od Boha dostal darem a je mnohem citlivější na ty maličkosti, které jsou pro náš život nakonec nejdůležitější. Největší „maličkostí“, která nám vlastně dává smysl života, je směřování k životu věčnému.

Třetí slib je asi nejnáročnější a je zároveň svorníkem obou předchozích slibů. Ve slibu poslušnosti se řeholník zříká vlastní vůle. Nestává se tím kusem hadru, se kterým je možné libovolně manipulovat, ale stává se člověkem, který je k dispozici. I sexualita, stejně jako bohatství mají za cíl touhu po moci nad druhými a touhu po vlastní svobodě. Ale často se to všechno zvrtné, a člověk

se stane neštěstím pro sebe i pro druhé. Je vlastně otrokem.

Řeholní sliby a tedy i ten, kdo je skládá, je prorockým znamením. Znamením, že je ještě vyšší hodnota, než tyto lidské snahy, totiž život s Ježíšem Kristem. Zároveň nás toto znamení uschopňuje účinně pomáhat druhým právě v Kristově síle a moci a také v jeho duchu.

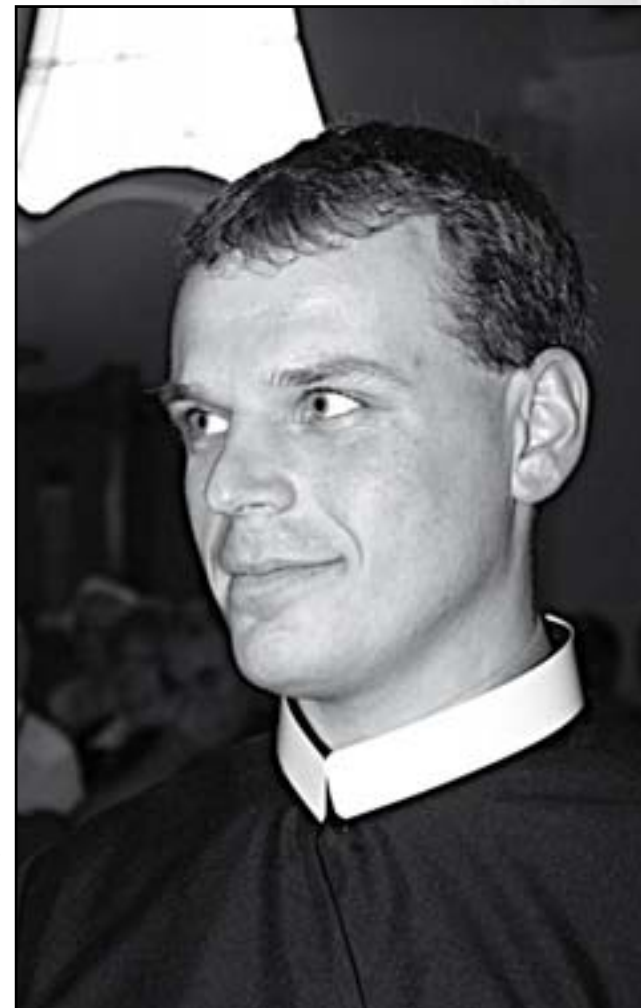
Davide, přeji tobě, i nám všem, abychom byli po Alfonsově vzoru zasaženi „nepokojem lásky“, abychom byli ochotni a schopni reagovat na touhu člověka po spáse, ale jak Pán chce a kdy on chce. To je naplnění řeholního života obecně i našeho specifického charismatu. Není to život v oblacích, jsme oběma nohama na zemi.

Jeden z prvních Alfonsových životopisců řekl, že náš svatý zakladatel „myslel nohama“. To, že žijeme s Bohem a že on je pro nás jedinou normou, neznamená, že jsme spadli z Marsu, naopak nás to zavazuje, abychom se po vzoru Kristově, který je vtělený Bůh, neustále snažili stát oběma nohama na zemi.

To, co nazývá svatý Pavel bláznovstvím pro Krista, má být ve skutečnosti naprosto normálním projevem člověka, který si je vědom, kde je, kdo je, a kam jde. A to dnešní svět moc potřebuje. Ne být za každou cenu „in“, i když nevíme, kde to „in“ leží, ale vědět, komu jsme uvěřili a kam jdeme.

Být tímto ukazatelem cesty je naše povolání, stejně jako povolání Alfonsovo. Kež se nám daří a podaří jej naplnit.

P. Stanislav Příbyl, CSsR, provinciál

Svátosti

- milníky na cestě k Bohu

IV.

Křest dospělých

Období přípravy - katechumenát

Když uvažujeme o křtu, máme na mysli zpravidla křest malého miminka a s ním spojenou rodinnou oslavu. Mnoho lidí přichází k nám na Svatou Horu a hořce litují toho, že je rodiče nenechali pokřtít. Jaké je jejich překvapení, když se od nás dozví, že není nic ztraceno! Pokřtěn může být každý nepokřtěný, věk nerozhoduje, jak říká katechismus katolické církve: „*K přijetí křtu je způsobilý každý člověk, a to pouze člověk dosud nepokřtěný*“ (KKC 1246). Období přípravy na svátost křtu u dospělého člověka – a nejen na ni – se nazývá katechumenát.

Dějiny katechumenátu

Katechumenát je novým a přece starým jevem. V křesťanském starověku postupně zanikl a byl obnoven před pár desítkami let Druhým vatikánským koncilem.

V Řádu katechumenátu arcidiecéze pražské je historie tohoto vzácného životního období popsána takto: „*Po dobu prvních staletí života církve byla běžnou situací, podobná té dnešní. Proto dospělý člověk, který uvěřil v Krista a chtěl se stát křesťanem, byl připravován na plné uvedení do křesťanského života postupně katechezí, modlitbami a sžíváním se s křesťany. Teprve potom byl uveden do plného života ve společenství církve křtem, svátostným pomazáním olejem čili biřmováním, účastí na stole Páně a následující mystagogii, která uváděla do smyslu tajemství, zejména svátostí. To je doba vzniku katechumenátu, který měl v Římě svůj pevný řád od závěru druhého století. Křest dětí byl v té době doplňující, nikoliv hlavní praxí, pokud šlo o uvádění do křesťanského života. Po řadu století tak bylo v církvi živé vědomí, že cesta k přijetí iniciačních svátostí je procesem, řízeným církví. Tento proces byl regulován, podněcován a podpírán katechumenátem v jeho různých tvarech a formách, jak se v průběhu času vyvíjely. Když byli v Evropě už prakticky všichni dospělí lidé křesťany, křtily se nadále jen děti a katechumenát pozvolna zanikal.*“

Rozvoj misí i nová situace v Evropě, kde přibývali dospělí adepti křtu, vyvolal nový zájem o poznání staré praxe katechumenátu.

Víra a zřeknutí se zlého

Důležitým momentem při liturgii křtu jsou otázky, týkající se víry a zřeknutí se zlého. A právě toto jsou dvě podmínky, které rozhodují o tom, zda někdo může nebo nemůže přijmout křest.

Jaká víra se od kandidáta křtu žádá? Je to víra, obsažená ve vyznání víry. Víra v trojjediného Boha, přijetí Ježíše Krista jako Pána svého života, víra v církev. Jestliže takto věříme, nemůže nás to nechat chladnými. Proto je nedílnou součástí vyznání víry zřeknutí se zlého. Bůh je dobrý. Jestliže jsme v něho uvěřili, znamená to, že se pro něj musíme rozhodnout v životě. Víra nemůže být teoretická, zasahuje a proměňuje celé naše já. Věřit v Boha, znamená se mu vydat do rukou, a to také znamená zřeknout se všeho, co mu stojí v cestě. A to je zlo a zlý duch.

Cíl a průběh katechumenátu

Křest je velký Boží dar a proto nemůže být přijímán nezodpovědně. Čekání a příprava na křest není jen nějaký kurs, který musí kandidát křtu absolvovat. Je to životní stav. A tento stav nazýváme katechumenátem.

Cílem katechumenátu neboli výchovy katechumenů je dát jim možnost, aby svou odpověď na Boží podnět a ve spojení se společenstvím církve dovedli ke zralosti své obrácení a svou víru. Jde o výchovu „*do celého křesťanského života ...*“, jímž „*přicházejí učedníci do styku s Kristem, svým učitelem. Katechumeni at jsou tedy náležitě zasvěcováni do tajemství spásy a cvičeni v životě podle evangelia i posvátnými obřady, ko-*

nanými v časovém sledu, ať jsou uváděni do života víry, liturgie a lásky Božního lidu“ (KKC 1248).

Protože katechumenát je důležitou etapou v životě kandidáta křtu, klade se důraz na to, aby katechumeni prožili tuto dobu přípravy na křest velmi intenzivně a kvalitně.

V období katechumenátu se kandidát křtu nepřipravuje jen na tuto svátost, ale na takzvané iniciační svátosti neboli svátosti uvedení do křesťanského života. Jsou jimi kromě křtu také svátost biřmování a eucharistie.

V pražské arcidiecézi máme k dispozici Řád katechumenátu, který vydal pražský arcibiskup dne 25. 5. 2006. Podle tohoto řádu probíhá katechumenát ve čtyřech stupních: *Celý proces uvedení do křesťanského života má dva důležité znaky: postupnost a bohatství přípravných obřadů. Je tedy třeba realizovat tuto cestu v co největší plnosti (...) a pečlivě rozlišovat jednotlivá období a jejich náplň:*

- **Předběžný katechumenát**, v němž se adept seznamuje s evangeliem a s církví a dospívá k prvním krokům víry, znamenajícím jeho obrácení se k Bohu. Vrcholí přijetím do katechumenátu.

- **Katechumenát**, určený k úplné katechezi. Zde se uskutečňuje nejen cesta poznání, ale proces obrácení, který umožní katechumenovi změnit život podle evangelia a nastoupit cestu osvobození od hříchu. Vrcholí zařazením mezi čekatele křtu (vyvolením), kterým se katechumen stává bezprostředním čekatelem na brzkou iniciaci.

- **Období očišťování a zasvěcování**. Je to příprava spíše duchovní než nauková. Vrcholí přijetím iniciačních svátostí.

- **Mystagogie**. V ní novokřtěnec vniká do hloubek tajemství svátostí, které přijal, tedy křtu, biřmování a eucharistie, a učí se z jejich síly žít.

Vnější znaky stupňovitěho katechumenátu tak mají podněcovat i provázet postupné kroky vrůstání do víry, do církve a do křesťanské životní praxe.

A odkud začít? Pokud chce být někdo pokřtěn, je dobré, aby došel na faru a domluvil se s knězem. Katechumenát začíná většinou dvakrát za rok. Trvá minimálně jeden rok. Křest spolu s biřmováním a eucharistií potom kandidát přijímá zpravidla o Velikonoční vigílii.

Uspořádáno podle Katechismu katolické církve a norem arcibiskupství pražského

Exercicie na Svaté Hoře v roce 2007

Při plánování exercicií na rok 2007 jsme se rozhodli nerozlišovat kurzy podle skupin exercitantů, ale tématiky. Všechny uvedené kurzy, pokud není výslovně napsáno, pro koho jsou určeny, jsou zaměřeny všeobecně pro muže i ženy, manžele i svobodné, staré i mladé.

12. 10. - 14. 10. Setkání pastoračních asistentů - P. Vladimír Málek

4. 11. - 10. 11. Exercicie pro kněze - P. Vladimír Málek

11. 11. - 17. 11. „Kněz a jeho osobní vztah ke Kristu“ (exercicie pro kněze) - kardinál Miloslav Vlk

22. 11. - 25. 11. Exercicie pro zdravotníky a pracovníky ve zdravotnictví - Mons. Aleš Opatrný

25. 11. - 30. 11. „Duchovní život kněze“ (exercicie pro kněze) - P. Jan Baxant

2. 12. - 6. 12. Exercicie Arcidiecézní charity Praha

6. 12. - 9. 12. „Hle, tvůj král přichází.“ (uvedení do adventní doby) - P. Petr Beneš, CSsR

Začátek exercicií je první uvedený den v 18.00 hodin. Náklady na jednotlivé kurzy jsou uvedeny na internetu. **Přihlášky jen písemně:**

Římskokatolická farnost Svatá Hora, Exerciční dům, 261 80 Příbram II - 591, e-mailem ex.dum@svata-hora.cz, nebo vyplněním formuláře na <http://www.svata-hora.cz>.

Hudba při bohoslužbách, koncerty a kulturní pořady

2. 11. 17.00 W. A. Mozart: Requiem

25. 11. 9.00 J. Bříza: Mešní proprium

Bohoslužby na Svaté Hoře

Neděle: 6.00, 7.30, 9.00, 11.00 a 15.30 hodin. V 15.00 hodin modlitba posvátného růžence. V 16.15 hodin zpívané nešpory.

Pondělí - sobota: 6.00, 7.00, 9.00 a 17.00 hodin. V 16.30 hodin modlitba posvátného růžence.

Svátost smíření: půl hodiny přede mší svatou. Na požádání kdykoli.

Svátost křtu: Je vhodné, aby rodiče křtěného dítěte absolvovali přípravu ve své farnosti.

Svátost manželství: Je třeba, aby se zájemci o tuto svátost o ni ucházeli u faráře v místě svého bydliště.

Ve středu od 18 hodin je ve farním sále katechismus pro dospělé.

Ve čtvrtek po odpolední mši svaté je adorace.

V pátek v 7.00 hodin je mše svatá obětována za dobrodince Svaté Hory a živé i zemřelé členy Matice Svatohorské.

V sobotu po mši svaté v 9.00 hodin je pobožnost k Panně Marii s přednesením zaslaných proseb. Prosbu můžete zasílat na adresu prosba@svata-hora.cz, vyplnit formulář na <http://www.svata-hora.cz> nebo zaslat poštou.

V sobotu po mši svaté v 9 hodin se ve farním sále koná setkání ministrantů. Kontakt: ministranti@svata-hora.cz

V postní době je křížová cesta v pátek od 16.15 a v neděli od 14.45 hodin.

V květnu po odpolední mši svaté denně kromě čtvrtku a neděle je májová pobožnost.

3. neděle v měsíci přenáší mši svatou v 9.00 hodin Radio Proglas.

Úřední hodiny farního úřadu:

Pondělí - pátek: 9 - 12; 13 - 15.30 hodin

Významné akce a poutě

1. 11. Slavnost všech svatých. Mše svaté v 6.00, 7.00, 9.00, 11.00 a 17.00 hodin.
2. 11. Vzpomínka na všechny věrné zemřelé. Mše svaté v 6.00, 7.00, 9.00, 11.00 a 17.00 hodin.
25. 11. Slavnost Ježíše Krista Krále. Od 12.00 do 15.30 hodin bude vystavena Nejsvětější svátost oltární.
26. 12. V 16.30 hodin nešpory a požehnání nových varhan za účasti pražského arcibiskupa kardinála Miloslava Vlka a apoštolského nuncia, Mons. Diega Causero.

Svatohorské poutní muzeum

Stálá expozice a sezónní výstavy; Prodejna knih a poutního zboží

Zajišťuje: Sacromontana, s.r.o., IČ: 27363261,
DIČ: CZ27363261

Tel.: +420 318 429 943 nebo mobil +420 731 619 800

e-mail: prohlidka@svata-hora.cz

Po – So I. – III. IV. – V. VI. – VIII. IX. – X. XI. – XII.
10 – 15 9 – 16 9 – 17 9 – 16 10 – 15

Ne I. – XII. 9 – 17

Průvodcovská služba

Prohlídka areálu Svaté Hory včetně návštěvy uzavřených prostor s výkladem: V. – IX. v otevřené době stálé expozice, IV. a X. o víkendech. Poslední prohlídka začíná hodinu před zavírací dobou. Po předchozí domluvě je možné zajistit prohlídku i mimo otevřené období.

Prohlídku větších skupin a cizojazyčnou prohlídku je nutné objednat písemně, e-mailem: prohlidka@svata-hora.cz nebo faxem: +420 318 429 934.

Prohlídka v češtině: 50,-/30,-; cizojazyčný výklad: 70,-/50,-; rodinné vstupné: 130,-; děti do 6 let zdarma.

Římskokatolická farnost Svatá Hora a Matice Svatohorská

si Vás s velkou radostí dovolují pozvat na

Slavnost požehnání chórových varhan

kardinálem Miloslavem Vlkem

ve středu 26. prosince 2007
v 16.30 hodin ve svatohorské bazilice.

Program:

Požehnání varhan při slavnostních nešporách, kterým bude předsedat pražský arcibiskup kardinál Miloslav Vlk. Promluvu přednese apoštolský nuncius v České republice, arcibiskup Diego Causero.

Po nešporách následuje koncert, na němž zazní tato díla:

- Barokní varhanní hudba pro jedny a dvoje varhany
- Jakub Jan Ryba: Česká mše vánoční „Hej, mistře“

Účinkují:

Jaroslav Tůma, Pavel Šmolík, P. Stanislav Příbyl – varhany
Svatohorský chrámový sbor, sbormistr Pavel Šmolík
Sóla: Kateřina Falcníková, Marie Štefaníková, Radek Průgl, Zdeněk Fous, Komorní orchestr

SVATÁ HORA Vydává a rozšiřuje Římskokatolická farnost Svatá Hora, 261 80 Příbram II – 591, tel. 318 429 930, fax 318 429 934, e-mail: basilica@svata-hora.cz, internet: <http://www.svata-hora.cz>, PDA: <http://www.svata-hora.cz/pda>. Vychází 6x do roka. Registrační číslo MK ČR E 11719. Cena časopisu – dobrovolný dar (náklady na 1 výtisk činí 15,- Kč + poštovné). Řídí redakční rada, zodpovídá P. Stanislav Příbyl. Grafická úprava, sazba a tisk Tiskárna Prima spol. s r. o. Expedici zajišťuje Karmelitánské nakladatelství, s. r. o.

BANKOVNÍ SPOJENÍ Česká spořitelna, a. s., okresní pobočka Příbram, č. ú. 520395309/0800.
Zájemci o pravidelné odebírání pište na adresu redakce.

A photograph of a forest path covered in fallen autumn leaves. The path leads to a fork in the road. The trees are bare, and the ground is covered in brown and orange leaves. The text is overlaid on the right side of the image.

Jsouc nyní na rozcestí,
co mám vyvoliti?
Ctnostný-li život vésti,
či po hříchu jíti?
Bolavá jest cesta ctnosti,
rozkošná jest nepravostí.

Po ouzké cestě ctností
chci za Kristem jíti,
budu po té ouzkosti
věčný život míti.
Blaze, kdo krátkou bolestí
získal sobě věčné štěstí.

Adam Michna z Otradovic (?1600-1676)